

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120207342
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120207342.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne Q. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. X., XXX XX L., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému L. X., so sídlom J. B., XXX XX X., N.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou AK ANTOL, so sídlom Hviezdoslavova 546/14, 902 01 Pezinok, IČO: 47 257 024, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 7Csp/106/2020-53 zo dňa 19. októbra 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. a III..
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 100 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
 - II. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh žalobcu zamietá.
 - III. Žalobkyňa má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1, § 2 písm. a), § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čl. 3 ods. 1, § 255 ods. 2, § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.
3. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 9C/55/2016-144 zo dňa 06.11.2017 súd vzájomný návrh žalovaného zamietol a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/23/2018-185 zo dňa 04.09.2018. Rozsudok súdu prvej inštancie tak nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.09.2018. Z pripojeného spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 13Csp/104/2020 bolo preukázané, že žalobkyňa si v pozícii spotrebiteľky voči žalovanému uplatnila nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorého základom bol rozsudok súdu prvej inštancie vydaný pod č.k. 9C/55/2016-66 zo dňa 07.11.2016. Na základe tohto rozsudku bola ako spotrebiteľka úspešná, keď súd konanie v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov na základe Z. o úvere číslo XXXXXXXXXXXX zastavil, určil neprijateľnú zmluvnú podmienku upravenú v bode X.X zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, v prevyšujúcej časti žalobu o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky zamietol a zároveň priznal žalobkyni v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok nárok na náhradu trov konania.

Právna zástupkyňa žalovaného žiadala žalobu zamietnuť, pričom poukázala na písomné vyjadrenie zo dňa 05.08.2020 a na rovnaký nárok, ktorý si uplatňuje žalobkyňa v spore pod sp. zn. 13Csp/104/2020.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa bola úspešná v pôvodnom konaní a z toho dôvodu jej vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie. Základ nároku bol daný, keďže si žalobkyňa uplatňuje primerané finančné zadostučinenie z dôvodu, že rozsudkom č.k. 9C/55/2016-144 zo dňa 06.11.2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/23/2018-185 zo dňa 04.11.2018, bola úspešná. Tvrdenia žalovaného, že sa jedná o ten istý základ nároku v spore pod sp. zn. 13Csp/104/2020 nie je pravdivý, keďže z obsahu oboznámeného a pripojeného spisu si žalobkyňa v uvedenom konaní uplatnila voči žalovanému primerané finančné zadostučinenie na základe jej úspechu, keď súd rozsudkom č.k. 9C/55/2016-66 zo dňa 07.11.2016 určil v zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v bode 2 neprijateľnú zmluvnú podmienku. Keďže sa žalobkyňa úspešne bránila v konaní pod sp. zn. 9C/55/2016 vzájomnému návrhu žalovaného, a v konečnom dôsledku bola úspešná, vznikol jej nárok podľa citovaného zákonného ustanovenia na primerané finančné zadostučinenie. Čo sa týka výšky primerané finančného zadostučinenia vo výške 100,- Eur, považuje ju za primeranú za stavu, že cieľom existencie inštitútu primerané finančného zadostučinenia je okrem iného mať reálny a efektívne odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Suma finančného zadostučinenia priznaná súdom je plne opodstatnená a nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Poukázal aj na prvotné konanie, v ktorom sa žalobkyňa úspešne bránila vzájomnému návrhu žalovaného a v spore bola aj úspešná. Súd prvej inštancie nesúhlasil s názorom žalobkyne pokiaľ ide o výšku primerané finančného zadostučinenia, ktoré požaduje vo výške uplatneného vzájomného návrhu žalovaným, pretože tu absentuje podľa názoru súdu základ a dôvod pre priznanie takejto výšky zadostučinenia.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výrokom I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Tvrdil, že dostatočne preukázal, že na strane žalobkyne nevznikol nárok na priznanie primerané finančného zadostučinenia, nakoľko žalobkyňa splatila svoju pohľadávku len čiastočne. Uviedol, že nárok žalobkyne nie je dôvodný a nemá voči nemu nárok na primerané finančné zadostučinenie vyplývajúce z titulu zmluvy o úvere. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa si v konaní vedenom pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 13Csp/104/2020 uplatňuje nároky na primerané finančné zadostučinenie, ktoré odvodzuje z rovnakého právneho titulu - rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/55/2016 zo dňa 06.11.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/23/2018 zo dňa 04.09.2018, a teda ide o duplicitne uplatňované nároky. Tvrdil, že žalobkyňa umelo rozmnožuje spory, navyše je potrebné žalobu zamietnuť nakoľko žalobkyňa voči nemu uplatnila nároky z úspešného uplatnenia práva na súde, pričom nárok na primerané finančné zadostučinenie je potrebné posudzovať v širších súvislostiach v súlade s jeho účelom, čo sa podľa jeho názoru nestalo. Namietal, že uloženie povinnosti na zaplatenie primerané finančného zadostučinenia je v rozpore s jeho účelom, lebo vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa na úhradu svojej pohľadávky nevykonala splátky ani vo výške istiny poskytnutého úveru. Priznanie akéhokoľvek finančného zadostučinenia žalobkyni za danej situácie odporuje účelu tohto inštitútu a je nespravodlivé vo vzťahu k nemu. Priznanie akéhokoľvek finančného zadostučinenia je za týchto okolností len mechanickou aplikáciou právnej normy, pričom sa jedná o zjavné zneužitie práva, ktoré by nemalo požívať právnu ochranu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 1 Odon 45/1997. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil dôvodnosť nároku žalobkyne vzhľadom na tvrdenú funkciu primerané finančného zadostučinenia, t.j. účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok čo do výroku I. a III. zrušil a návrh žalobkyne zamietol vrátane ňou uplatňovaných trov konania.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad

vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že nedošlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

12. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

14. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej

týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobkyni mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodíť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právnymi predpismi a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti.

16. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj zamietnutie vzájomného návrhu žalovaného, ktorým si voči žalobkyni uplatňoval zaplatenie sumy 1.823,89 Eur. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú teda formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodíť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je potom možné považovať konanie žalobkyne, ktorá si po zamietnutí vzájomného návrhu žalovaného uplatnila aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie za neodôvodnené.

18. Žalovaný aj v podanom odvolaní opätovne namietal, že zo strany žalobkyne dochádza k uplatneniu nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia z rovnakého právneho titulu, ako v prípade konania sp. zn. 13Csp/104/2020. S uvedenou námietkou sa už dostatočne podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal súd prvej inštancie, preto odvolací súd v tomto smere poukazuje na bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd len uvádza, že žalobkyňa síce uplatňuje nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia z toho istého sporového konania (sp. zn. 9C/55/2016), ako v prípade konania sp. zn. 13Csp/104/2020, avšak na inom skutkovom a právnom základe, teda na základe iného rozhodnutia súdu prvej inštancie v predmetnej veci. Ako už správne poukázal súd prvej inštancie, kým v konaní sp. zn. 13Csp/104/2020 si žalobkyňa uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie z titulu vyhlásenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, v predmetnom konaní si uplatňuje nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia z titulu zamietnutia vzájomného návrhu žalovaného, ktorým si voči žalobkyni uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.823,89 Eur (a to v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 3Co/23/2018). Z uvedeného dôvodu preto nemožno hovoriť o totožnosti uplatňovaných nárokov žalobkyňou. Odvolací súd preto uvedenú odvoláciu námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

19. Vo vzťahu k výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že táto závisí od úvahy súdu vzhľadom na skutkové okolnosti konkrétneho prípadu. Súd prvej inštancie v predmetnom prípade priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100,- Eur, priznanie uvedenej výšky primeraného finančného zadosťučinenia náležite odôvodnil, a to s prihliadnutím jednak na porušenie práva žalobkyne, odradzujúci účinok primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj na jeho opodstatnenosť a primeranosť vo vzťahu k žalovanému. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti má aj odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadosťučinenia v vo výške 100,- Eur zo žalobkyňou požadovanej sumy 1.823,89,- Eur je primeraná, zohľadňuje všetky okolnosti

a osobitosti predmetného prípadu, a vo vzťahu k žalovanému bude pôsobiť dostatočne odradzujúco, pričom na strane žalobkyne nebude plniť funkciu finančného obohatenia, či majetkovej škody.

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde a nepreukázanie inej závažnejšej ujmy na jej strane, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100,- Eur bolo správne a odvolanie žalovaného nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodné.

21. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. v napadnutom výroku I. a v súvisiacom výroku III. ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplyvajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).